

Tần Anh

Cái áo mưa

Note : Cái lần đi họp off đây, trời bỗng bất chợt mưa. Mọi người vừa kinh ngạc vừa ghen tỵ khi thấy cô lôi từ trong cốp xe ra một cái áo mưa. Cái nào cũng có nguyên nhân của nó, và việc này bắt nguồn từ một chuyện khá xa xưa

Cô nâng cái áo mưa bằng hai tay, đưa cho người ấy

- Em trả anh cái áo mưa này

Người ấy nhìn cô kinh ngạc, xen có chút gì bức tức :

- Anh đã mua cho em, thì em cứ cầm đi

Cô hơi có chút lúng túng, cố gắng phân bua :

- Em không cần. Em đã có áo mưa rồi. Em cứ để ở đây nhé

Rồi cô chạy vụt đi, lòng nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng, không cần biết sau lưng mình ai nói gì, nghĩ gì

Đó là một cái áo mưa khá đẹp. Tất nhiên nó không phải là cái áo gió mỏng manh mà người ta vẫn thường mua vội khi gặp trời mưa bất thường. Nó là một cái áo mưa dài, rộng, lớp nilon dày màu be hồng có hoa văn. Rất đẹp. Không cứ cô, bất kỳ ai nhìn thấy đều không thể rời mắt khỏi cái hoa văn dập nổi tinh tế, cái màu be hồng nhã nhặn và lớp vải mềm mại. Ngày hôm đó, khi người ấy chở cô, trời bỗng mưa bất chợt. Người ấy đã đỗ xe lại bên đường, chọn và mua cái áo mưa này đưa cho cô mặc. Chỉ là một quãng đường ngắn, chỉ là những giọt mưa lay phẩy nho nhỏ, nhưng cô vẫn mặc cái áo mưa mới vào một cách xứng xứng

Giá như nó chỉ là một cái áo mưa mỏng bình thường, rẻ tiền, có lẽ cô đã không trả lại. Dù chỉ là một cái áo mưa, nhưng nó lại đẹp quá, và nó gợi đến một cảm giác quan tâm chăm sóc. Cái ý nghĩa sâu xa ẩn chứa trong đó, cái ánh mắt của người ấy khi trao cho cô cái áo mưa, nó làm cô thấy bối rối. Cái ánh mắt đó cô đã không thể nhận được, thì làm sao cô có thể nhận được vật này

Không được, cô phải mang cái áo mưa này đi trả

Và cô đã trả thật.

---&---

Mấy ngày sau, cái áo mưa vẫn nằm im ở cái chỗ cô đã đặt. Cô thì dứt khoát không chịu nhận, còn người ấy thì không chịu cầm về. Có đôi lúc, cô thấy hơi bất nhẫn, nhưng con đường đã đi qua, cô tuyệt nhiên không quay đầu lại. Một hôm, lúc văn phòng vắng người, anh mới hỏi cô :

- Sao em lại trả lại nó ?

Cô cười đáp :

- Em có áo mưa rồi mà, lấy thêm cái nữa làm gì

Anh nhăn mặt, nhìn cô với vẻ dường có giả vờ đánh trống lảng :

- Em dở quá. Nó mua tặng mình như thế, tự nhiên đừng đừng mang trả lại, như thế là em phụ lòng tốt của nó. Chỉ là cái áo mưa mà, đâu có sao.

Cô kéo ghế ngồi cạnh anh, mắt nhìn ra đường :

- Có những cái mà nếu có thể được thì tốt nhất không nên làm. Khi đã không thể cho người ta cái mà người ta muốn, tốt nhất không nên để người ta hy vọng

Anh hơi im lặng một chút, chùng như nhận ra những ẩn ý sâu xa trong câu nói của cô, rồi phẩy tay đứng dậy :

- Chỉ là cái áo mưa thôi mà, làm gì mà quan trọng thế.

Cô nhìn theo bóng anh, nửa đùa nửa thật :

- Nếu như anh mua cho em, em nhất định sẽ cầm ngay

Tiếng anh vọng lại như từ một nơi xa xăm :

- Cô à, còn khuya, anh đâu có tốt như người ta. Không phải em đã nói rồi sao, nếu không thể cho người ta cái mà người ta muốn, tốt nhất không nên để người ta hy vọng.

Có lẽ nào anh chưa quên chuyện đó. Có lẽ nào.

Ngày xưa, khi chị hàng xóm nhà cô chưa đi lấy chồng, cô hay mang báo của chị đến văn phòng ngồi đọc. Có lần anh đã hỏi :

- Em chịu khó mua báo nhỉ

Cô không ngẩng mặt lên, đáp :

- Không đâu phải của em. Báo của chị hàng xóm nhà em mà. Người yêu chị ấy đặt mua dài hạn cho chị ấy, nên em được đọc ké.

Lúc đó, người ấy cũng đứng ở đó. Người ấy liền xen vào :

- Em đọc báo của người khác làm gì. Để anh đặt báo cho em nhé.

Cô đã đáp với giọng nửa đùa nửa thật :

- Chừng nào em yêu anh, em sẽ đòi anh đặt báo cho em. Em không nhận đồ của người lạ

Người ấy nghĩ một chút rồi nói :

- Vậy lúc nào em đòi hỏi anh cái gì, hoặc nhận đồ của anh, có nghĩa là em đã yêu anh, phải không ?

Cô cúi mặt xuống tờ báo, không đáp. Còn anh thì vỗ vai người ấy :

- Thì đúng như thế còn gì. Mà phải nhớ mà cố.

Đương nhiên cô không bao giờ quên điều đó

Dù người ấy nhớ hay quên

Dù anh nhớ hay quên

Cô dứt khoát không thể nhận cái áo mưa đó cho được.

---&---

Cái áo mưa đã biến mất. Có thể là người ấy đã cầm về. Có thể là một ai đó gặp trời mưa bất chợt đã mượn tạm rồi quên trả lại. Là ai cũng thế, cô không quan tâm, chỉ cần nó không nằm ở đó là được.

Dù gì, kể từ bây giờ, cô chẳng bao giờ gặp trường hợp khó xử như thế nữa.

Trong cốp xe của cô, cô đã bỏ vào đó một cái áo mưa, lớn, đẹp, màu xanh lơ như màu trời. Và trong túi xách của cô cũng luôn thường trực một cái áo mưa gió, màu vàng nhạt, trông cũng cực kỳ nhã nhặn.

Cô cũng đã đặt báo rồi, đặt dài hạn. Chị hàng xóm đã đi lấy chồng, không còn báo để cho cô mượn, nhưng chẳng sao, ai thích đọc thì người ấy mua, đó là lẽ đương nhiên, có gì mà phải băn khoăn hay thắc mắc

Nếu cái gì đó có thể làm được, tốt nhất là nên tự mình làm lấy.

Vì anh đã từ chối, và vì ngoài anh ra, cô chẳng cần của ai cả.